

faſte Jeruſalemma taggaſi tulli ja ſeäl
ſeäduſe laeka ees ſeiſis ja ohwerdas põl-
letamiſe ohwrud, ja walmiſtas tanno-
ohwrud. Neid ei wõtnud ta mitte Ri-
beonis Jummalale teha, ſeſt et ſe ſeä-
duſe laekas, miſ Iſſandat Jeſuſt tãh-
hendas, Jeruſalemmas olli, ſiis hoidis
ta neid, kuni ta ſelle ette tulli, et ta ſe-
ga piddi omma uſko üllesnãitma, et keif
ſe arm, miſ Jummal temmale nãitnud,
ei mitte omma headuſe waid Jeſuſe tul-
lewa ärealeppitamisſe ja teniſtuſe pãr-
raſt temmale olli juhtund. Se peäle teg-
gi ta jodud keige omma ſullãſtele ei mitte
lõhha ja kurja himmo rõmũſtamisſeks,
waid et nemmad omma kuningaga Iſ-
ſanda ſees piddid rõõmũſad ollema.

Et Jehowa, miſ ta Salomonile too-
tand, kõrralt kãtte ſaatnud, ſeſt ſai tem-
ma rahwas pea ſelged mãrkiõ tunda ja
nãh-

nãhha. Eſſimenne olli kohto-moiſſimis-
ſe tarkuſ. Seſt ürrikeſt aega pãrraſt
ſedda kui ta Ribeonit ſai taggaſi tuluud,
tullid kaſs horanaeſt kuningaga jure ja ſei-
ſid temma ees. Need kaſs ei olnud ſu-
reſt waid keige alwema rahwa ſouſt ſe-
pãrraſt olleſs kuningas neid kũl wõind
allama kohto ette aiada, agga et ta ſan-
nakulelikko ſüddant olli pallunud, ſiis ei
tũddind ta mitte keige alwema innimeſſe
kaebduſt kuulda. Se rõõ-ãſſi nende wah-
hel olli ka nenda umbne, et ei ükſki inni-
menne omma tarkuſſe lãbbi ei wõind ſel-
letada, kellel õigus piddi ollema, kellel
ollematta. Seſt ſe üks naene ütles: Oh
mo iſſand, minna ja ſeſinnane naene el-
laſime ühheſ koias, ja minna ſain ſeäl
koias lapſe temma jures. Ja ſe ſündis
kolmandamal pãrwal pãrraſt, kui ma
lapſe ſain, et ka ſeſinnane naene lapſe ſai,
ja meie ollime ühheſ, ei olnud wõõraſt
meie